

Казаха, че той се казва Стефанъ Христовъ, отъ София. Азъ го обикнахъ повече отъ братъ. Лице топчесто, бѣло — хубаво юначе. Искаше [ми се да ида въ неговата рота, но не ме пуснаха.

Презъ нощъта завалѣ силенъ дъждъ. Земята се разкаля. Духна и студенъ вѣтръ. За да не ни узнае неприятельтъ, де сме, забраниха да се кладе огънь, нито палатки да разтворимъ. Така лежахме цѣла нощъ въ калъ, на дъжда. Нашитѣ войници се отнасяха много добре съ мене, даваха ми храна и ме топлѣха помежду си. На другия день бѣ мъгливо и дъждовно. Всички пѣтища бѣха разкаляни. Ние едва се движимъ и вървимъ все напредъ. Денемъ се не усѣщаше толкова, но ноще бѣше лошо. Нѣма огънь, нѣма подслонъ. Слаби и болни войници зеха да изоставатъ. По-силнитѣ войници бѣха милостиви. Тѣ помагаха на по-слабитѣ. Казваха, че съ юнкера Стефанъ Христовъ постѣпвали така. Ноще налѣгатъ близко около него, притискатъ и завиватъ го съ шинелитѣ си. Така тѣ го топлѣли и запазвали отъ дъжда. Войниците студуватъ, но юнкера пазятъ и гледатъ като свое дете и като храбъръ командиръ. Така постѣпваха нашитѣ войници не само въ началото на войната, но и всѣкога, когато спѣха на полето, затрупани отъ снѣговетѣ. Особено тѣ обичаха младитѣ офицери, юнкери и подпоручици, които вървѣха въ каловетѣ, гладуваха и зъзнѣха заедно съ войниците.

Четири дена следъ минаване на границата, на 21 и 22 октомврий се започнаха голѣмитѣ боеве между Лозенградъ и Одринъ. Голѣма турска сила се бѣ събрала тука и още отъ начало се разбра, че битката ще бѣде страшна и кръвопролитна. Рано